Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

62ον

ΑΙΣΘΑΝΕΤΟ ὅτι οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπαν σιγά—σιγὰ καὶ ὅτι τὸ οἴδημα στὰ πόδια ηὐξάνετο. Ἐζήτησε τότε νὰ ἐπιστρέψη στὸ μοναστήρι του.

Προηγουμένως, κατῆλθε τὶς πολλὲς βαθμίδες τῆς κλίμακος ἀπὸ τὸ ἡγουμενεῖον στὴν αὐλὴ τῆς μονῆς καὶ ἐπροσκύνησε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

—Κυρία Θεοτόκε, τὸν ἄκουσαν ὁλόγυρα νὰ σιγολέει. Κυρία, προαισθάνομαι ὅτι ἐγγίζει τὸ τέλος. Σᾶς παρακαλῶ ἐκ βαθέων μὴ μὲ λησμονεῖτε, μεσιτεύσατε εἰς τὸν Υἱόν Σας νὰ μὲ συγχωρήσει. Ἀγωνιῶ διὰ τὴν παρουσίαν μου ἐνώπιόν Του, ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Βήματος τοῦ Θρόνου. Τὸ ἔργον μου τὸ γνωρίζετε. Τὸ ἔχετε ἐπανειλημμένως βοηθήσει καὶ προστατεύσει. Ἐκ δικῆς μου καταβολῆς παραμικρόν, ἐλάχιστον. Πλὴν ὅμως ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ εὐσεβεῖς παρθενικαὶ κόραι. Ἀναλάβατε αὐτάς, Κυρία, ἀναλάβατε τὴν προστασίαν των, τὸν ἀγῶνα των, τὴν ζωήν των. Ἐπιθυμῶ νὰ τὰς προσβλέπω ἀπὸ τὴν ἐπέκεινα ὄχθην, ἐν ἱερότητι ἀσκήσεως, ἐν τιμῇ, ἐν ἁγιότητι βίου, ἐν σωφροσύνῃ, ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἀρετῇ.

Κάπου τρία τέταρτα προσευχόταν γονατιστὸς μὲ ἀλλεπάλληλες δροσοστάλες στὰ μάτια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ μορφή του γαλήνεψε, γέμισε ἀγαλλίαση. Κάνοντας τρεῖς φορὲς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, στέναξε καὶ σηκώθηκε.

Τὸν περίμενε ὁ ἡγούμενος, τὸν ὑπεδέχθη, τὸν ὡδήγησε στὸ τραπέζι, μὰ δὲν εἶχε ὄρεξη. Ἔφαγε μόνο δύο μῆλα καὶ ἐλάχιστο ρύζι. Ὕστερα μπῆκε σ' ἕνα κελλὶ κι' ἀνεπαύθη γιὰ λίγο. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ζήτησε ἕνα φασκόμηλο καὶ κατόπιν ξεκίνησε πάλι μὲ τὴν συνοδεία του γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Σ' ἕνα σύδενδρο ἐζήτησε νὰ ξεπεζέψουν γιὰ λίγο καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον. Ἤθελε νὰ προσευχηθῆ.

Ἄργησε κάπως καὶ τὸν ἀνεζήτησαν δύο καλόγρηες.

—Ψάχνουμε νὰ σᾶς βροῦμε, σεβασμιώτατε, ἀργήσατε!

—Ὡραῖον ποὺ εἶναι ἀπόψε τὸ τοπίον!... ἀποκρίθηκε. Πόσον θαυμαστὴ εἶναι ἡ γῆ τῆς δόξης Σου, Κύριε... Καὶ ὅμως κάποτε «παρελεύσεται». Ὦ Δημιουργέ! ἑτοιμάζεις καινοὺς οὐρανοὺς, καινὴν κτίσιν... Ὦ, Ἀναλοίωτε, Γλυκύτατε, Ἐσφαγμένον Ἀρνίον, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος...

Στάθηκαν δίπλα του καὶ οἱ δυὸ τους ἄφωνες.

—Παραμιλάει... ψέλλισε ἡ Ἀγαπία.

Ἡ ἄλλη τὴν σκούντησε δυνατά, νὰ σιωπήσει.

Στράφηκε τότε πρὸς τὴν Ἀνατολή, πρὸς τὸ μεγάλο λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ καὶ τὸ εὐλόγησε.

—Εὐλογία Κυρίου, ψιθύρισαν τὰ χείλη του.

Γύρισε κι' εὐλόγησε καὶ τὴ Δύση καὶ τὸ βορρᾶ καὶ τὸν νότο. Κι' ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

Σὲ λιγόστιγμη παύση κάτι σὰν νὰ θυμήθηκε.

—Λίαν ἀγαπητέ, φίλτατε, ψιθύρισεν πιὸ ἔντονα τὰ χείλη του. Ἀγαπητὲ ἀθλητά, Κοσμᾶ Αἰτωλέ, ἰδοὺ ἡ πατρίς σου ἔχει ἤδη σχολεῖα, κέκτηται περιλάμπρους ἤδη ναούς. Σχεδίαζα ἕνα ἐκπαιδευτήριον διὰ νεάνιδας... πλὴν ὅμως δὲν τὸ κατόρθωσα. Παρακέλεσε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὸν Κύριόν μας... εἰπὲ διὰ τὰς νεάνιδας τῆς γλυκυτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐσχάτως λύκοι περιζώνουσιν πάλιν ταύτην.

Ἀκολούθησε σχετικὴ παῦσις.

—Οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν ἀνάκτορα... ὡς καὶ οἱ μεγιστάνες. Ἐγὼ ἤδη ἔχω τὸ «μοναστηράκι» εἰς τὴν θέσιν Ξάντος. Μὲ τίποτε δὲν θὰ τὸ ἀλλάζω... Εὐλογία Κυρίου.

Ὁ ἅγιος ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ ἄφωνος, βυθισμένος εἰς ἔκστασιν. Ἡ μοναχὴ Νεκταρία, φοβηθεῖσα ὅτι εἶχε πάθει κάτι, ἔσπευσε καὶ τὸν ἐκίνησε, ἔλαβε δὲ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι «μὲ διέκοψες ἀπὸ τὴν προσευχήν μου». Ἐσπόγγισε τοὺς δεδακρυσμένους πάλιν ὀφθαλμούς του, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν ὁρίζοντα εἰπών: «ἂς εὐλογήσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μοναστηράκι μου καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῆς νήσου, διότι ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀπέλθω».

Ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων ἡ μοναχὴ Νεκταρία,

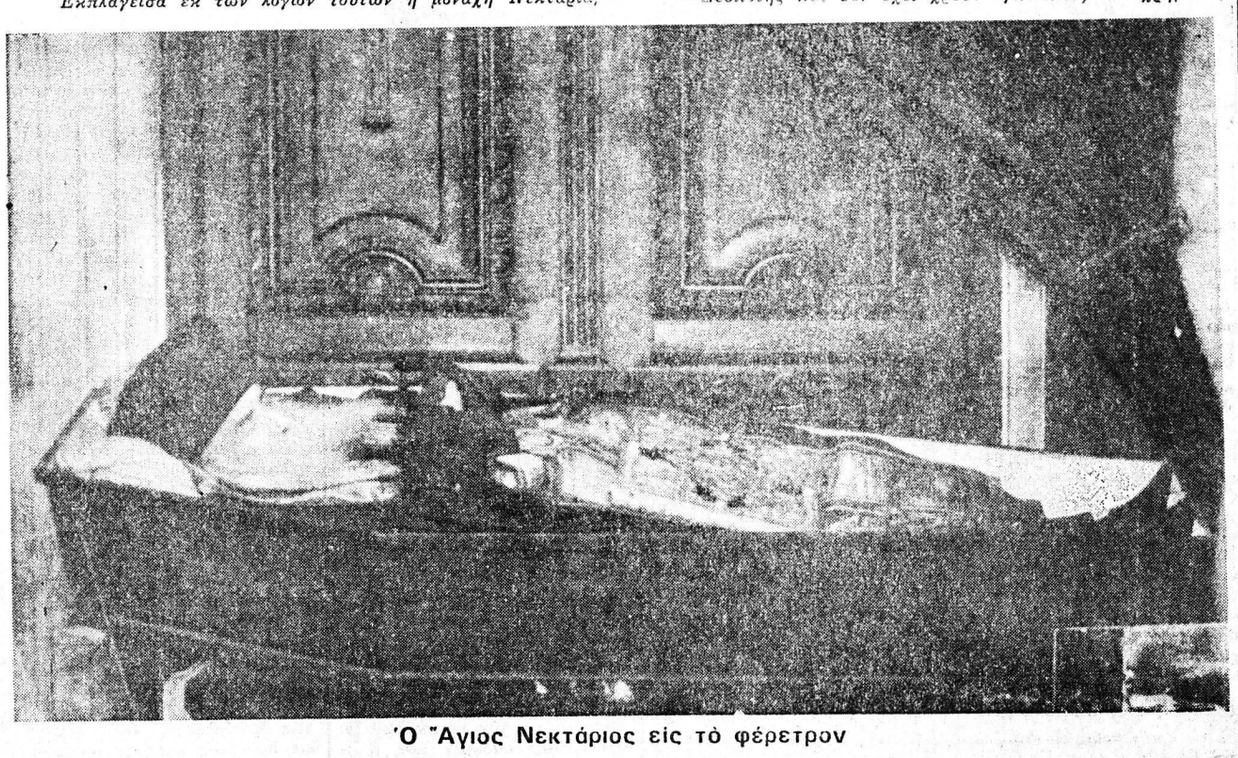

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἰς τὸ φέρετρον

ἐρώτησε «ποῦ θ' ἀπέλθῃ» καὶ ἐκεῖνες τῆς ἀπήντησεν «εἰς τοὺς οὐρανούς», προαισθανθεὶς λίαν ἐνωρὶς τὸ προσεγγίζον τέλος του.

Ἡ καλόγρηα πῆρε τὸ θάρρος νὰ παρατηρήση, καθὼς εἶδε τὴν ἀδυναμία του.

—Σεβασμιώτατε, δὲν θέλω νὰ πεθάνεις... ξέσπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ μικρὴ Ἀγαπία, ἡ δόκιμος. Ὄχι δὲν θέλω...

Ἀκολούθησε σιγή.

—Νὰ πεθάνω ἐγώ, συνέχισε. Ἐγὼ τὰ ἔφταμηνίτικο... τὸ ἄχρηστο κορμί.

Γύρισε τὴν κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

—Ἐσὺ θὰ ζήσεις, ἀποκρίθηκε. Θὰ ζήσεις, θα ξεπεράσεις τὰ ἑβδομηνταπέντε... Καὶ ὅπου μεταβαίνεις θὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ὄνομά μου. Παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἔγιναν αἱ δέουσαι ἐνέργειαι γιὰ νὰ εἰσαχθῆ στὸ Ἀρεταίειον νοσοκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν ὡς.. ἄπορος.

—Καλόγερος εἶναι; ἐρώτησε ὁ ὑπάλληλος, ποὺ τοῦ ἔπαιρνε τὰ στοιχεῖα.

—Ὄχι, Δεσπότης, ἀπήντησε ἡ Μοναχή.

—Ἄφησε τὰ ἀστεῖα, Γερόντισσα. Πές τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ συμπληρώσω τὰ δελτίον.

—Δεσπότης, κυριέ μου. Εἶναι ὁ Πενταπόλεως.

—Δεσπότης καὶ δὲν ἔχει χρυσὸ ἐγκόλπιον, καὶ χρήματα;

Πράγματι δὲν εἶχε χρήματα καὶ τὸν ἔβαλαν μὲ τοὺς ἀπόρους, μὲ τοὺς ἀνιάτους καὶ μὲ τοὺς μελλοθανάτους. Ἔζησε ἐκεῖ δυὸ μῆνας μὲ φρικτοὺς πόνους.

Αἱ μοναχαὶ τῆς μονῆς ἐδέοντο νυχθημερὸν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ψάλλουσαι ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀποδείπνου δύο τροπάρια, συνταχθέντα ὑπὸ τῆς πρώτης ἡγουμένης τῆς μονῆς Ξένης, τῆς τυφλῆς, τῆς ὁσιωτάτης πράγματι ἐκείνης μοναχῆς. Αὕτη εἶχεν ἐξαίρετον ποιητικὸν τάλαντον, οὐκ ὀλίγους δὲ ποιητικοὺς στίχους συνέθεσε. Τὰ χάριν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ποιηθέντα τροπάρια ἦσαν τὰ κάτωθι:

Ἦχος α'. Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον...

Τὸν θεῖον Ποιμένα Ἀγαθὴ τῆς μονῆς σου φύλαττε, πάσης ἐχθρῶν ἐπιθέσεως καὶ πάσης θλίψεως καὶ παντὸς κινδύνου Δέσποινα διάσωσον· καὶ τὴν μονὴν του ταύτην στερέωσον, ὅπως δοξάζωμεν, Θεοτόκε Ἀειπαρθένε, τὴν πολλὴν σου πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα.

Ἦχος γ'

Παρθένε Ἄχραντε, Θεοχαρίτωτε, σκέπε καὶ φύλαττε τὸν θεῖον μύστην σου, πάσης ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, πικρίας καὶ ἀθυμίας· οὖσαι κινδυνεύοντα καὶ νοσοῦντα θεράπευσον, ὅπως ἀγαλλόμενος, ἀνυμνεῖ σου τὸ ὄνομα καὶ χαίρων ἀκαταπαύστως, δοξάζει Ἀγνὴ τὰ μεγαλεῖα σου.

Ἀλλὰ ὁ Νεκτάριος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του τὸ βράδυ τῆς 8ης Νοεμβρίου 1920, ἀφοῦ προηγουμένως μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Πρὶν ξεψυχήσῃ, ἄκουσε ἀπὸ ψηλὰ κάποια γνώριμη φωνὴ κάποια ὁλόγλυκεια φωνὴ σὲ ξένη χώρα, τὸν καλοῦσε.

—Εἴσελθε τέκνον, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Σὲ ἀναμένει ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

—Εἰς ἐμέ, εἰς ἐμὲ τὸ λέγεις Κύριε; πρόλαβαν νὰ ψιθυρίσουν γιὰ στερνὴ φορὰ τὰ χείλη του.

Ἡ γερόντισσα Εὐφημία ἀναστατώθηκε.

—Σεβασμιώτατε, σεβασμιώτατε, ἀνέκραξε μὲ λυγμούς. Κύριε Σακκόπουλε, ποῦ εἶναι ὁ κύριος Σακκόπουλος,... Τὸ τηλέφωνο παρακαλῶ, τὸ τηλέφωνο!..

Ἤρθε μιὰ σαβανώτρα ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ νοσοκομείου νὰ βοηθήσει τὴν γερόντισσα. Τὸ νεκρὸ σῶμα, μοσκομύριζε... Θεέ καὶ Κύριε!... Κάτι πῆγε νὰ πεῖ ἡ γερόντισσα, δὲν μπόρεσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔβγαλαν τὴ μάλλινη φανέλλα καὶ τὴν πέταξαν πρόχειρα στὸ διπλανὸ κρεβάτι. Κι' ὥσπου νὰ προχωρήσουν νὰ τελειώσουν μὲ τὰ σίβανα, ὁ διπλανὸς ἄρρωστος, ποὺ ἔπαιχε ἀπὸ παράλυση τῶν κάτω ἄκρων κινήθηκε, ξεπετάχθηκε ὄρθιος, ἐμφιταλαντεύθηκε, στάθηκε στὰ πόδια του κι' ἔκανε τὸ σταυρό του.

—Σηκώθηκα, περπατάω! ἀνέκραξε δυνατά. Θεέ μου, ἔγινα καλά! Τί ἔχει αὐτὴ ἡ φανέλλα;

Γιὰ δές, ἦταν στ' ἀλήθεια ὄρθιος, περπατοῦσε!

Δὲν καλοκατάλαβαν, ἀπόμειναν νὰ χάσκουν. Τὸ νεκρὸ σῶμα μοσκομύριζε... Ἡ γερόντισσα πῆρε τὴ φανέλλα τὴν ἔβαλε ἕνα κουβάρι στὸ ράσο της. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

Ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ ἁγίου!

Ὁ θάλαμος τοῦ Νοσοκομείου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν μοσχοβόλησε καὶ ἐπὶ μῆνες εὐωδίαζε. Γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν βάλει κανέναν ἄθεντη ἐκεῖ. Καὶ ἔκτοτε τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὸ ἐχρησιμοποίησαν ὡς γραφεῖον καὶ τὸ ὠνόμασαν «Ἅγιος Νεκτάριος».

Τὸ πρωῒ ἡ ἀδελφὴ Μοναχὴ ἐκάλεσε τὸν ἱερέα νὰ μεταφέρουν τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου ἀμέσως στὴν Αἴγινα. Ἤθελαν νὰ μὴ γίνῃ στὴ Ριζάρειο Σχολὴ ἡ κηδεία του, ὅπως ἐζήτησε Σχολή, ἀλλὰ στὴν Αἴγινα, στὸ ἀγαπημένο του μοναστῆρι.

Τὸν μετέφεραν πρὸς τοῦτο στὸν Πειραιᾶ καὶ τὸν ἐναπέθεσαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐκεῖ ἐπρόσφασαν καὶ τὸν προσεκύνησαν πολλοί. Ἐκθαμβοι ὅμως παρατηροῦσαν τὴν εὐῶδες μῦρον, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λείψανό του καὶ ἀπὸ τὰ ἀπόν ἦσαν μουσκεμένα τὰ μαλλιά του καὶ ἡ γενειάδα του.

Ὁ Κώστας ὁ Σακκόπουλος σαστισμένος ἔτρεξε κι' ἀγόρασε ἀπὸ τὸ περίπτερο ἕνα πακέτο μπαμπάκι καὶ σκούπισε σιγὰ—σιγὰ καὶ ἀπαλὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τὸν μοσκομύριστο ἰδρῶτα. Μικροὶ ἔπεσαν ἀπάνω του, τοῦ ἄρπαξαν τὶς τοῦφφες τὸ μπαμπάκι, τὸ φέρναν εὐλαβικὰ στὸ μέτωπό τους, ἄλλοι τὸ κρύβαν στὶς τσέπες του, ἄλλοι τὸ παράχωναν στὸ στῆθος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ταξιδιοῦ ἐγκώμιο

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἀκριβώτερα. Φροντίσατε ν' ἀποφύγετε τὶς σχολικὲς διακοπές, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῆτε καλύτερα. Λύση, βέβαια, δὲν μᾶς δίνη γιὰ τ' «ἀγγελούδια» ἀλλὰ κάπου θὰ ὑπάρχη... Μιά, λοιπόν, καὶ τοῦτο τὸ «δοκίμιον» τὸ κοσμοπολιτικὸν θάρθη στὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἂς φέρη τοὐλάχιστον τὸ εὐχάριστον μήνυμα παρηγορίας: ὅτι στὸ τέλος τῆς σαιζὸν ἐξυπηρετεῖσθε καλύτερα καὶ μὴν παραπονεῖσθε ποὺ ἀργήσατε νὰ πάρετε τὴν ἄδειάν σας διότι φυσικὰ εἶσθε οἱ πλέον τυχεροί.

4. Ἄλλο παράδοξον: Τὰ μονὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα εἶναι σχεδὸν πάντοτε μικρὰ ἢ σὲ ἄσχημη θέση παρόλην τὴν «διαφορὰ τῆς τιμῆς» ποὺ πολλὲς φορὲς εἶναι ἐξαιρετικὰ ὑψηλή. Συμβουλεύουν, λοιπόν νὰ «μοιράζεσθε» τὸ δωμάτιο μ' ἕνα συγγενῆ ἢ φίλο προκειμένου νὰ ἐπωφεληθῆτε ἑνὸς καλυτέρου κομφόρ.

5. Στὴν Λατινικὴ Ἀμερική: στὸ Ρίο π.χ. λέει μὴ περιμένετε νὰ κολυμπήσετε στὴν Κόπα Καμπάνα μὲ τέτοια κύματα — τὸ πιθανώτερο εἶναι ἁπλῶς νὰ κάνετε ἡλιοθεραπεία. Ἡ ἀκάμη γιὰ τὸ Περοῦ: ἡ λίμνη Τιτικάκα εὑρίσκεται, λέει, εἰς ὕψος 3.800 μ. καὶ τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Λαπάζ εἰς 4.100 μ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύοντας γιὰ τὸ Ἐκουαδόρ (Κουίτο 2.850 μ.) καὶ Κολομπία (Μπογοτά 2.650 μ.) Καλὸν εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρόν σας ἐὰν θ' ἀντέξετε τόσον ὕψος. Στὸ Μέξικο, τέλος, θὰ πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ «συντονισθῆτε» στὸν ἀργὸ καὶ ἀνέμελο τρόπο ζωῆς. Θυμίζει ἐκείνη τὴν γελοιογραφία ποὺ ἕνα ζευγάρι Μεξικάνων κάνουν τὴν μεσημεριανή τους «σιέστα» προφυλαγμένοι κάτω ἀπ' τὰ σομπρέρο ὅταν σέ μιὰ στιγμὴ ὁ σύζυγος χασμουριέται καὶ ἡ συμβία του μουρμουρίζει νυσταλέα «μιὰ καὶ ἔχεις ἀνοιχτὸ τὸ στόμα σου, φώναξε τὸ παιδί!»...

..«Πάει μακρυά» ὅμως «ἡ βαλίτσα» ἂν συνεχίσουμε μὲ ὅλα τὰ κατὰ καὶ ἔτσι τελειώνουμε μὲ τὶς γενικὲς παρατηρήσεις ὅτι σέ ὁρισμένα μέρη ἐξωτικὰ περιβόητα καὶ κατὰ τ' ἄλλα λίαν ἐνδιαφέροντα μὴ περιμένετε νὰ βρῆτε οὔτε τὸ λούξ οὔτε τὸ κονφόρ οὔτε κὰν κάτι ἐλάστιχο ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ τρόπο ζωῆς ἢ ἀκόμη φαγητά κλπ. Ἀρκεσθεῖτε σ' ὅ,τι βρῆτε. Καὶ ἐγὼ ἔχω νὰ προσθέσω «προετοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε ὅ,τι βρῆτε — ὅλα δίνουν τὴν ἄμορφη γεύση τοῦ ταξειδιοῦ καὶ ἂν ταξειδεύετε γιὰ νὰ βρῆτε τὸ ἀγαπημένο σας παστίτσιο στὴ Σιγγαπούρη, τότε καλύτερα νὰ μείνετε σπιτάκι σας μὲ τὴν κυρία Εὐανθία ἢ ὅπως ἀλλιῶς, τέλος πάντων, λένε τὴν πεθερά σας καὶ θὰ τὸ θεωρήση ὑποχρέωση νὰ σᾶς φτιάξη παστίτσιο ὅσο λείπει τὸ συνάλλαγμά (της) καὶ τ' ἀγγελούδια (σας)».

Τὸ ἐπιμύθιον τώρα τοῦ ταξειδιοῦ ποὺ χάνεται στὸ σύθαμπο τῆς Ἱστορίας μὲ τὴν «Ὀδύσσεια» εἶναι ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἀτόμου, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ. Πολίτης ὅλου τοῦ κόσμου, τῆς κάθε χώρας δηλ. προϋποθέτει τὴν ἴδια εὐκολία προσαρμογῆς ὅπως ὁ πρῶτος διδάξας Ἀδριανὸς στὸν ὁποῖον ἄρεσε σὲ κάθε χώρα νὰ αἰσθάνεται «πολίτης της» ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἔνδυμα. Ἡ ἀκόμη τὴν ἀνεπανάληπτη «πολιτιστικὴ κατανόηση» τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύση σὰν παράδειγμα τόσον στοὺς μεγάλους — τοὺς τιμονιέρους, ποὺ λέγαμε — ὅσον καὶ σ' ἐμᾶς τὸν λαό, τὸν εὐτυχῆ θνητὸ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ περάση τὶς διακοπές του στὴ Βραζιλία, στὸ Περού, στὸ Χόνγκ Κόνγκ, στὴ Κεϋλάνη...

Τὸ πιό, ὅμως, καθημερινὸ παράδειγμα (ἢ ὑπόδειγμα) κοσμοπολίτη εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ ναυτικός. Εἶναι ὁ πρῶτος ταξιδευτής κάθε χώρας ὄχι γιατί μετράει στὸ ἐνεργητικό του τὰ περισσότερα ταξείδια καὶ τὶς περιπέτειες ἀλλὰ διότι κάθε φορὰ γυρνάει «πλουτισμένος». Ἀπὸ τὶς πλέον πρακτικὲς γνώσεις (ἀναφέρουμε σὰν παράδειγμα τὶς κυλιόμενες σκάλες ἢ πεζοδρόμια ποὺ οἱ ναυτικοὶ μας γνώριζαν χρόνια πρὶν μποῦνε στὶς ἑλληνικὲς μαρκέττες, στὴν Ὁμόνοια καὶ στ' ἀεροδρόμιο κλπ., κ.λ.π.). Ὡς τὶς πλέον «σύνθετες» ὅπως εἶναι ἡ εὐρύτης ἰδεῶν, ἡ κατανόησις καὶ ἡ ἀνθρωπιά, ὄχι ἡ ἀνθρωπια ποὺ μοιραῖα καλλιεργεῖται στὴν κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ ὅταν πλέη ἀνάμεσα σὲ οὐρανὸ καὶ θάλασσα, ἔρμαιο τῶν κυμάτων καὶ ὅλα στὴν ἴδια μοῖρα βρισκόμαστε καὶ πρέπει νὰ βοηθήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, διὰ τὴν «πολιτιστικὴ ἀνθρωπιά» μιλοῦμε αὐτὸ ποὺ λένε οἱ Γραφὲς γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ποὺ οὐσιαστικὰ μόνον ὁ ναυτικὸς τὸ αἰσθάνεται, γιατὶ τὸ ζῆ: θέλουμε, δὲν θέλουμε σέ κάθε χώρα ἐρχόμαστε σ' ἐπαφὴ καὶ ἀνακαλύπτουμε ὅτι ὅλοι οἱ Ἄνθρωποι εἶναι «σὰν κι ἐμᾶς» ν' ἀρχίσης ἀπ' τὸν πιλότο ποὺ θάρθη «προπομπός» καὶ νὰ συνεχίσης στὸν ἀτζέντη, ποὺ θὰ φέρη τὰ γράμματα, τὰ χρήματα (πανανθρώπινες ἔννοιες καὶ ὑποχρεώσεις — συλλήψεις ἱερὲς) στὸν σιπτσάντη ποὺ θὰ μᾶς φέρη ὅ,τι ἔχει (ντόπιο ἢ πάντως «ἀλλιώτικο ἀπὸ τὰ δικά μας») καὶ νὰ καταλήξης σ' ὅλα τὰ ὑπόλοιπα... Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ νομίσματος εἶναι ἁπλούστατα ὅτι ὁ ναυτικὸς εἶναι κοσμοπολίτης, μέσα στὸ πνεῦμα τῆς πολιτιστικῆς ἀνταλλαγῆς ἐφόσον πιάνοντας λιμάνι φέρνει κάτι ἀπὸ τὴν κουλτοῦρα τῆς πατρίδος του— ν' ἀρχίσης ἀπὸ τὸν ἁπλὸ πάρτυ ποὺ θὰ κάνουμε στὸ βαπόρι καὶ θ' ἀκουσθῆ ἑλληνικὴ μουσική, θὰ γίνη ἐπιτυχία μὲ ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ κέφι, μεζεδάκια, συμπεριφορὰ κλπ., κλπ.

⁂

Τὸ ἐπιμύθιον ,τώρα, τοῦ ἐπιμυθίου: σὲ μία ἀπὸ τὶς σελίδες φιγουράρουν οἱ ὅροι τῆς ταξειδιωτικῆς ἀσφαλείας ELVIA. Μὲ πολὺ χιοῦμορ, καὶ σὲ ναῦφ πολύχρωμο στὺλ δίνει εὔγλωττα, πολλοὺς ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχετε ταξειδεύοντας: φίδια καὶ κροκόδειλοι καθὼς περνᾶτε ἕνα... ρυάκι κάποιας ζούγκλας μὲ τὸ ὅπλο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἀπὸ πάνω... πεταλοῦδες. Ἕναν Ἰνδιάνο ποὺ παραμονεύει μὲ τὸ τσεκοῦρι καθὼς τὸ «τρενάκι» σας ξετυλίγεται πάνω στὶς... κρεμμαστὲς γραμμὲς ποὺ ἑνώνουν δύο βουνοκορφές... Μιὰ ἀγελάδα — ὁ μόνος δηλ. θεατὴς τοῦ εἰρηνικοῦ τοπίου τῆς κοιλάδας— ποὺ ἀτενίζει τὸ ...ἀεροστατο μὲ τὸ ὁποῖον πετᾶτε. Ἀκροβασίες μὲ ποδήλατο καὶ ἀναβάσεις μὲ μοτοσυκλέττα -φτερά, φλόγες, σημαιάκια καὶ πειρατικὲς νεκροκεφαλές... Ἕναν κροκόδειλο καὶ μία νεροφίδα ποὺ σᾶς παρακολουθοῦν ἐνῷ πίνετε τὴν πορτοκαλάδα σας πάνω σὲ μία σχεδία... τὴν γκαμῆλα τοῦ συντρόφου σας ἡ ὁποία δαγκώνει τὴν δική σας δίπλα σέ κάτι ἀγριόκακτους στὴν ἔρημο καὶ ἄλλα πολλά. Θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ μοῦ πῆ ὅτι ζαλιστήκαμε μὲ ὅλα τοῦτα τὰ χρέη καὶ τὶς ὑποδείξεις καθ' ὅτι ὅλα πηγάζουν ἀπὸ συμφέρον καταναλώσεως καὶ μᾶς κατευθύνουν αὐτὸ ἔτσι — ἐκεῖνο ἀλλοιῶς. Μὴ βιάζεσθε: πρῶτον ἡ ἀσφάλεια τῆς ταξιδιωτικῆς ἑταιρείας εἶν συνήθως πεπορισμένη καὶ δὲν καλύπτει π.χ. τὰ ἔξοδα ἐπαναπατρισμοῦ τοῦ συνοδοῦ σας ἐφ' ὅσον σπάσετε τὸ πόδι σας καὶ χρειασθῆνὰ μεταφερθῆτε συνοδεία εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος. Οὔτε ἐπίσης καὶ τὰ μπαγκάζια του κλπ. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι πάντοτε μεροδούλι—μεροφάϊ καὶ ὅτι ἀκριβῶς ἡ κοινωνικὴ ἀργάνωσις καὶ τὸ σύνολον εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ὑποβαστάζει καὶ «φτουρᾶμε».

Καιρὸς ὅμως νὰ τελειώνω Σᾶς εὔχομαι καλὸ ταξίδι καὶ εὐχάριστες διακοπές.

ΑΝΝΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀσυρματίστρια Ε.Ν.

Προσκλητήρια Γάμων
«Γωνιὰ τοῦ Βιβλίου»
Ἀγ. Νικολάου 32 — ΠΑΤΡΑΙ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Ο ΚΕΡΔΩΟΣ

Τεράστια τὰ ἔσοδα Ἀμερικανῶν ἰατρῶν

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΣΟΣΤΩΝ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. — Ἡ ὀργάνωσις καταναλωτῶν Ράλφ Νάδερ κατήγγειλεν ὅτι μία διάταξις τοῦ νόμου περὶ Ἰατρικῆς Περιθάλψεως ἐπιτρέπει εἰς 6.500 ἰατροὺς, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἀποκομίζουν τεράστια ἔσοδα εἰς βάρος τῶν καταναλωτῶν. Τὴν καταγγελίαν της ἡ ὁμὰς προστασίας τῶν καταναλωτῶν βασίζει ἐπὶ μιᾶς μελέτης, διενεργηθείσης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ Προνοίας, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει ὅτι ἀκτινολόγοι, ἐργαζόμενοι, εἰς νοσοκομεῖα ἐπὶ ποσοστοῖς, κερδίζουν τὰ διπλασια χρήματα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των οἱ ὁποῖοι ἐργάζωνται ἐπὶ μισθῷ.

Οἱ πλέον καλοπληρωμένοι — κερδίζοντες περὶ τὰς 138.200 δολλαρίων ἐτησίως— εἶναι οἱ παθολόγοι οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ποσῶν τὰ ὁποῖα εἰσπράττουν τὰ νοσοκομεῖα ἀπὸ τοὺς πελάτας των.

ΥΠΕΡΟΓΚΑ ΚΕΡΔΗ

Ὁ συντάκτης τῆς ἐκθέσεως, δρ Σίδνεϋ Οὐώλφ, διευθυντὴς τῆς Ὁμάδος Ἐρευνῶν Δημοσίας Ὑγείας, λέγει ὅτι τὰ 15% τῶν παθολόγων οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοιαῦτα συμβόλαια μὲ τὰ νοσοκομεῖα κερδίζουν πλέον τῶν 180.000 δολλαρίων ἐτησίως, ἐχαρα κτήρισε δὲ τὰ τοιαῦτα κέρδη «προσβλητικὰ» καὶ ὑπέρογκα. Ὁ δρ Οὐώλφ προτρέπει τὸν ὑπουργὸν Τζόζεφ Καλιφάνο νὰ εἰσηγηθῆ εἰς τὸ Κογκρέσσον ὅπως ψηφίση νόμον ὁ ὁποῖος θὰ ὑποχρεώνη τὰ συμβεβλημένα μὲ τὰ τοῦ Δημοσίου νοσοκομεῖα νὰ κατοχυρώσουν τὰς ἐπὶ ποσοστοῖς συμβάσεις, νὰ δέχωνται δὲ ἰατροὺς μόνον ἐπὶ μισθῷ. Ἡ κατάργησις τοῦ συστήματος τῆς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμοιβῆς θὰ ἀνακουφίση τοὺς φορολογουμένους καὶ καταναλωτὰς κατὰ 215 ἑκατομμύρια δολλαρίων ἐτησίως. Ἤδη, ὁ γερουσιαστὴς Χέρμαν Τάλμαιντζ, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικῶν τῆς Γερουσίας, εἰσηγήθη νόμον ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαγορεύη εἰς τὰ Δημόσια ἢ τὰ συμβεβλημένα μὲ τὸ Δημόσιον νοσοκομεῖα νὰ προσλαμβάνουν ἰατροὺς ἐπὶ ποσοστοῖς.

Ὁ νόμος περὶ Ἰατρικῆς Περιθάλψεως ὁ ὁποῖος ἐψηφίσθη τῷ 1965 ἀπαλλάσσει τοὺς ἀκτινολόγους τοὺς παθολόγους καὶ τοὺς ἀναισθησιολόγους ἐκ τῶν διατάξεων αἱ ὁποῖαι προβλέπουν τὴν καθιέρωσιν λογικῶν ἀμοιβῶν ἤτοι τῶν «συνήθων μισθῶν» τῶν ἰατρῶν: Ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ ἐδεσπίσθη διότι αἱ ἀμοιβαὶ τῶν εἰδικῶν θεωροῦνται δαπάναι τοῦ νοσοκομείου καὶ οὐχὶ ἀμοιβαὶ δι' εἰδικὰς ὑπηρεσίας.

ΟΙ ΕΠΙ ΠΟΣΟΣΤΟΙΣ

Κατ' αὐτὸν ὅμως, τὸν τρόπον οἱ εἰδικοὶ οἱ συνεργαζόμενοι μὲ τὰ νοσοκομεῖα ἠδύναντο νὰ ζῆ τοῦν ὡς ἀμοιβὴν ὅ,τι ποσὸν ἤθελαν, διότι οἱ λογαριασμοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπεδίδοντο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐνεφανίζοντο ὡς λογαριασμοὶ τοῦ νοσοκομεί